

Arrest

nr. 108 588 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL, *loco* advocaat V. BOUROVA en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 15 juli 2009, na voorlegging van een arbeidskaart B, gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk en in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 19 februari 2010. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist op 23 februari 2010, op voorlegging van een nieuwe arbeidskaart B, dat deze machtiging tot verblijf mag worden verlengd voor "de duur van de arbeidskaart nl. tot 07/02/2011+30 dagen".

1.2. Verzoeker dient op 16 maart 2010 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende, in het bezit te worden gesteld van een verklaring van inschrijving. Op 10 september 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van de E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 juli 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die op 18 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit : Bulgarije, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 16/3/10 , en verkreeg de E-kaart op 10/9/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12 1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 11/8/11 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 1/6/12, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een ocmw-atteest waarbij hij afstand doet van ocmw-steun (niet ondertekend, niet gedateerd), een C4-formulier, een tewerkstellingsattest (periode 27/7/11 — 31/5/12), een print van 1 job via vdab-databank en 3 loonfiches (februari: 16u, maart: 20u, april: 28u)

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 31/5/12 niet langer wordt tewerkgesteld en bijgevolg niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer overeenkomstig artikel 69 sexies van het KB van 8/10/81.

Betrokkene heeft het nagelaten om nav de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 11/08/2011 (waarvan hij kennis nam op 1/6/12) bewijzen voor te leggen van een economische activiteit en/of voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg heeft betrokkene niet bewezen alsnog te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting in de synthesesamenvatting:

"[...] Eerste middel: schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Conform bovenvermelde artikelen dient iedere beslissing van het bestuur op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden.

In casu wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

Verzoeker stelt enkel vast dat hij gedurende 3 jaar als werknemer gewerkt heeft en alle stukken hieromtrent tijdig heeft overgemaakt aan verweerster wanneer zij hierom verzocht heeft.

Het is aldus helemaal niet duidelijk waarom verweerster thans plots stelt dat verzoeker niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer zou voldoen en onvoldoende verblijfsmiddelen zou hebben (terwijl alle documenten die dit bewijzen voorhanden zijn) !

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLiet, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadm inistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

In casu bestaat immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie om een zodanig onverwachte in grijpende wijziging in verzoekers toestand rechtens te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

[...] Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een formele voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Er dient in casu vastgesteld te worden dat de administratieve overheid nagelaten heeft om de zaak van verzoeker grondig te onderzoeken, zoals zij verplicht is, nu vaststaat dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing reeds een aanvraag ingediend had voor het verkrijgen van een arbeidskaart op basis van dezelfde stukken die hij aan verweerster had overgemaakt, die bovendien door haar ontvankelijk en eensluidend met de inlichtingen in haar bezit verklaard werd (stukken 2-3).

Thans stelt verweerster echter dat verzoeker niet aan de verblijfsvoorwaarden als werknemer zou voldoen.

Quid?

Er werd aan verzoeker nooit bijkomende duiding gevraagd van zijn verblijfssituatie voor de betekening van de bestreden beslissing.

Had verweester dit gedaan, dan zou ze vastgesteld hebben dat verzoeker thans een job-aanbieding heeft bij de VDAB en een aanvraag ingediend heeft voor het bekomen van een arbeidskaart A, dat ontvankelijk werd verklaard door de Vlaamse Gemeenschap.

Hoewel verzoeker aldus volkomen in orde was met betrekking tot de vereiste documenten als werknemer (zie stukken 2- 3), riskeert hij nu, louter door de foutieve handelswijze van verweester, uitgewezen te worden.

Hierdoor schendt verweester de zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst hieromtrent o.m. naar de volgende rechtspraak :

Wanneer verwerende partij wenst over te gaan tot het beëindigen van het verblijfsrecht, dan heeft dit zeer ernstige gevolgen voor verzoeker. In een dergelijk geval moet de rechtsonderhorige minstens de kans krijgen om een verweer te voeren tegen de argumenten die hem ten laste worden gelegd. Hierdoor dient hij niet noodzakelijk te worden gehoord, doch dient hij in het kader van een zorgvuldig onderzoek minstens te worden aangeschreven teneinde stukken voor te leggen ten bewijze van het tegendeel. Dit is hier niet gebeurd. In casu blijkt uit de stukken die verzoeker nu bij zijn verzoekschrift aanbrengt dat hij wel over stukken beschikte die mogelijks een ander licht op de zaak zouden kunnen werpen.

Met zijn betoog heeft verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

(cf. RvV arrest nr. 86 147 dd. 22.08.2012, onuitg)."

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt toegelicht dat verzoeker sedert 31 mei 2012 niet langer is tewerkgesteld en derhalve niet langer als werknemer kan worden beschouwd. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker naar aanleiding van een uitnodigingbrief van 11 augustus 2011, hem betekend op 1 juli 2012, heeft nagelaten bewijzen voor te leggen van een economische activiteit en/of voldoende bestaansmiddelen. Op grond van deze motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat "allermint duidelijk is welke criteria gehanteerd worden". Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en de verblijfsvoorwaarden zoals deze zijn opgenomen in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoeker thans niet langer aan deze voorwaarden voldoet of minstens geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij nog voldoet aan deze voorwaarden. Deze motivering stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. Verzoeker voert verder een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de E-kaart verkreeg op 10 september 2010 en dit gelet op hetgeen op dat ogenblik werd bepaald in artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Deze bepaling luidde als volgt:

“§ 1.- Onder voorbehoud van § 3, blijven de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen, onderworpen aan de machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet.

Wanneer zij houder zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf of de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk hebben verkregen, schrijft het gemeentebestuur hen in het vreemdelingenregister in en verstrekt het hun een bewijs van inschrijving in dit register. De geldigheid van het bewijs van inschrijving is beperkt tot de duur van de machtiging tot verblijf.

§ 2.- Wanneer een van de onderdanen vermeld in § 1, eerste lid, wettelijk in België heeft gewerkt gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, wordt evenwel artikel 50 en 51 op hem toegepast, met deze twee verschillen dat ten eerste het document dat hij overeenkomstig artikel 50, §2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij wettelijk een activiteit in loondienst uitgeoefend heeft in België gedurende een regelmatige en ononderbroken periode van twaalf maanden of langer, en ten tweede dat hij, in voorkomend geval, in het bezit blijft van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.”

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing luidde artikel 69sexies van het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De bepalingen van hoofdstuk I van titel II zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen evenals op hun familieleden met als enige uitzondering dat het document dat de Bulgaarse of Roemeense werknemer overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij in het bezit is van een arbeidskaart B zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.”

Deze laatste tekst van artikel 69sexies van het Vreemdelingenbesluit gaat terug op het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit. Dit koninklijk besluit stelde in zijn artikel 4 evenwel nog als volgt:

“De verblijfstitels die uitgereikt werden aan de Bulgaarse en Roemeense werknemers en hun familieleden voor 31 december 2011 blijven geldig tot aan hun vervaldatum.”

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling die werd toegepast in de bestreden beslissing – luidt daarnaast als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede

lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet – waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen – bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker stelt dat geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie voorhanden is die verantwoordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij wijst er in dit verband op dat hij gedurende drie jaar als werknemer heeft gewerkt en alle stukken hieromtrent tijdig aan verweerder heeft overgemaakt.

De Raad merkt evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft aangegeven dat uit onderzoek is gebleken dat verzoeker sedert 31 mei 2012 niet langer is tewerkgesteld. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier, meer bepaald in een Dimona raadpleging van 13 juli 2012. Verzoeker betwist dit gegeven als dusdanig ook niet. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden dat er geen nieuwe informatie voorhanden was, nu blijkt dat verzoekers tewerkstelling is beëindigd op 31 mei 2012 en verzoeker net op basis van zijn tewerkstelling een verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft verkregen. Het gegeven dat verzoeker in het verleden gedurende een zekere tijd in het Rijk heeft gewerkt, doet aan voormelde vaststelling geen afbraak. Verzoeker licht ook niet toe, en maakt bijgevolg niet aannemelijk, dat dit gegeven verhinderde dat verweerder in de bestreden beslissing vaststelde dat op dat ogenblik niet langer was voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting verder aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde nog een economische activiteit in het Rijk te hebben of te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Met deze kritiek stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoeker betoogt verder dat verweerder heeft nagelaten zijn zaak grondig te onderzoeken en hem nooit werd verzocht bijkomende duiding te geven omtrent zijn verblijfssituatie. Hij stelt hierbij dat indien verweerder een grondig onderzoek had uitgevoerd, hieruit zou zijn gebleken dat hij op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing een jobaanbieding had bij de VDAB en dat hij een aanvraag had ingediend teneinde in het bezit te worden gesteld van een arbeidskaart A. Wat de jobaanbieding van de VDAB betreft, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit element wel degelijk mee in rekening heeft gebracht. Verzoeker blijft verder in gebreke aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om te stellen dat één jobaanbieding niet volstaat als bewijs dat verzoeker nog voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekers betoog, dat hij niet in de mogelijkheid was duiding te geven omtrent zijn verblijfssituatie, geen steun vindt in het administratief dossier. Uit het dossier blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris de burgemeester van de stad Gent bij schrijven van 11 augustus 2011 verzocht om verzoeker uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd verzocht een recent OCMW-atteest over te maken of er al dan niet een beroep wordt gedaan op steun. In dit schrijven werd verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit de betrokkene het recht op verblijf [kan] verliezen”*. Dit schrijven werd op 1 juni 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een ongedateerd en niet-ondertekend attest van het OCMW waarin verzoeker verklaart afstand te doen van zijn steun van het OCMW;
- een C4-formulier waaruit blijkt dat verzoeker op 31 mei 2012 vrijwillig zijn werk heeft verlaten wegens geen werk;
- een tewerkstellingsattest voor de periode van 27 juli 2011 tot en met 31 mei 2012;
- een jobaanbieding van de VDAB d.d. 26 juni 2012;
- loonfiches voor de maanden februari, maart, april en mei 2012, waarbij voor de maand mei evenwel geen gepresteerde uren blijken.

Verzoeker kan derhalve niet dienstig voorhouden dat hij niet in de mogelijkheid was duiding te geven omtrent zijn verblijfssituatie, nu hij integendeel hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd door verweerder en tevens naar aanleiding van deze uitnodiging stukken heeft overgemaakt. Er kan van verweerder die zorgvuldig heeft gehandeld door een uitnodigingsbrief te verzenden, niet worden verwacht om nog een bijkomend onderzoek te verrichten naar een eventuele indiening van een aanvraag voor een arbeidskaart A. Het kwam aan verzoeker toe te oordelen welke documenten hij relevant achtte om over te maken. Waar verzoeker bij huidig verzoekschrift dan ook zijn aanvraag om in het bezit te worden gesteld van een arbeidskaart A (overtuigingsstukken 2 en 3) bijbrengt, merkt de Raad op de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker thans voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker in de synthesememorie aangeeft, werd de aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart A daarenboven niet ingediend voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing doch slechts op 15 september 2012, zodat dit gegeven hoe dan ook geen invloed had kunnen hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat een enkele aanvraag tot afgifte van de arbeidskaart A nog niet van aard is dat hieruit blijkt dat verzoeker als werknemer in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid verweerder bij schrijven van 26 oktober 2012 meedeelde dat de aanvraag tot afgifte van een arbeidskaart A werd geweigerd.

De Raad besluit dat verzoeker in gebreke blijft om met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing te betwisten, laat staan dat hij deze weerlegt. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

3.2.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het gegeven dat er geen ernstige reden bestond om een onverwachte wijziging in zijn verblijfstoestand te verantwoorden, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting waaruit blijkt dat verweerder wel degelijk en op correcte wijze een wijziging in de situatie van verzoeker vaststelde in de zin dat verzoeker niet langer was tewerkgesteld in het Rijk en niet bleek dat er sprake was van een andere economische activiteit en/of van voldoende bestaansmiddelen. Verweerder stelde verzoeker daarenboven op voorhand op de hoogte van het onderzoek dat werd gevoerd naar het nog voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden.

Een schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel blijkt niet.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS